

Anne Aasheim slutter i Dagbladet

MEDIER. Anne Aasheim trekker seg som sjefredaktør i Dagbladet. Hun får følge av kulturredaktør Peter Raaum. Aasheim har selv sagt opp jobben. Hun orienterte de ansatte i avisen på et allmøte torsdag formiddag.

– Jeg har i min redaktørperiode jobbet hardt for å snu den negative

opplagsutviklingen uten å lykkes. Derfor føler jeg at det er på tide at andre overtar, sa Aasheim på allmøtet.

Lars Helle blir konstituert redaktør for avisen. Han har tidligere vært etikkredaktør og konstituert nyhetsredaktør. ©NTB

Max Manus
FOTO: SCANPIX

Ingen Oscar til «Max Manus»

FILM. Juryene som velger ut filmene som nomineres til Oscar for beste utenlandske film, valgte å droppe den norske suksessfilmen om krigshelten Max Manus. Filmen om den norske motstandshelten er den nest mest sette på norske kinoer siste 20 år og var én

av 65 filmer som ble vurdert. Den nådde imidlertid ikke opp, melder NRK, som siterer Awards Daily.

Av de 65 filmene som først var i betraktning, er det nå kun ni ikke-amerikanske filmer som har mulighet til å vinne Oscar for beste utenlandske film. ©NTB

SIGNALER

Kunsten og staten

Dette handler om flere tiår med norsk kulturhistorie. Siden Rikskonsertene ble opprettet i 1968, har de produsert og vært leverandør av konserter til konsertarrangører over hele landet, og de har bygget opp en landsomfattende ordning med skolekonserter.

Rapporten «Nye tider – Nye takter», utarbeidet av Direktoratet for forvaltning og IKT for Kulturdepartementet, har satt søkelys på Rikskonsertenes offentlige konsertvirksomhet, turneer, konserter og festivaler som er åpne for publikum. Dette har avstedkommet debatt.

Det prinsipielle i denne debatten bør på en side handle om infrastruktur; om hvordan en ordning som Rikskonsertene eventuelt skal fungere. Men også om det grunnleggende synet på musikk som kunstform. Er det rimelig at staten skal være produsent av kunst? Og kan et statlig subsidiert Rikskonsertene produsere mening som ikke er paternalistisk og autoritær på kunstens vegne?

De kulturpolitiske bieffektene er der; skolekonserter fungerer som pedagogikk i en viss forstand fordi det handler om generell dannelse, men når konseptet projiseres inn i det offentlige konsertfeltet med produksjoner av typen «Hele Norge synger», «Prøysen for alle» og «Let's Rock», som åpenbart er tenkt å fungere «samlende», er det en fare for at Rikskonsertene likevel utvikler egne og ikke allmenne interesser.

En annen diskusjon er den om kulturspredningens betydning. I avstanden mellom et sentralisert kunstformidlingsparadigme, og det å fullbyrde regional kompetanse, oppstår et spenningsforhold. Rikskonsertene bygger ikke alltid opp under regionale eller lokale forventninger, men på den andre siden kan Rikskonsertene representere musikkstrategiske anliggender som ikke er så viktig for andre aktører.

Noe av det mest bemerkelsesverdige som har skjedd på musikkfeltet de siste par tiårene er kompetansehevingen på pro-

duksjonssiden. Dette henger dels sammen med at flere har høyere utdanning og bor over hele landet, og at det nå finnes en regional arrangørkompetanse som ikke fantes tidligere, for eksempel knyttet til festivalene. Sannsynligvis vil for eksempel ikke en eksternalisering av den rikskonsertdriftede Oslo World Music Festival bety slutten for festivalen. Til det er det for mange aktører med sterke interesser og kompetanse på feltet.

Før musikerfeltet har Rikskonsertene en viss betydning – selselsetting og økonomi. Men den eksisterende modellen skaper en type ulikhet i systemet, ikke bare i forhold til bransjeaktører, men også til musikkutvalget; noen få produsenter mener seg fram til hva slags musikk som skal sendes ut. Alternativet bør være en modell hvor man kan snakke om reell konkurranse i forhold til utvalg og sjangerbredde. Hele musikkfeltet er tjent med allmenne, åpne støttesystemer.

Lever Rikskonsertene på sin egen historiske begrunnelse, ville man ha funnet på å etablere Rikskonsertene i dag? Hva er det som skiller Rikskonsertenes produksjoner fra andre aktørers produksjoner? Dersom Rikskonsertenes konsertavdeling ble nedlagt, hva er alternativene? Ville arrangørene strømme til over det ganske land? Og hva med de regionale arrangørene, og private aktørene; hvilke fordeler og ulemper er det med dem?

Elisabeth
Vatn

Elisabeth Vatn er musiker og prosjektleder for musikkbransjetreffet Folkelarm. Hun skriver på Nationens kultursider hver fjerde uke.

* Les også signaler fra:
Anne Hustad
Terje Lyngstad
Svein Spjelkavik

Inviterer: Sjur Harby inviterer til debatt om kulturarv i mediebildet.

FOTO: MARIANN TVETE

Arv og medier

Breidablikk, eit forum for alle som er opptatte av kulturarv i praksis, har torsdag årets første samling. No handlar det om kulturarven i media.

– I løpet av dei siste måne-dane har kulturarven bevega seg frå ytterkant til sentrum i det norske mediebildet, skriv kulturhistorikar Sjur Harby i invitasjonen til seminaret på Eidsvoll Verk. Anten det gjaldt utbygging i Bjørvika i Oslo, flytting av viking-skip, nytt Munch-museum, Kulturminneåret 2009 – kulturarv har sett sinna i kok og pennar i rørsle.

Blant bidragsytarane er også fagkonsulent Ingeborg Magerøy frå Fortidsminneforeningen som vil snakke om media si handtering av Nordli-saka i Sørums.

Mediesak

Den ærverdige Nordli gård i Sørums vart i fjor rive til massive protestar frå engasjerte innbyggjarar, fagfolk og organisasjonar. Magerøy tar for seg kva faktorar som

også gjorde dette til ei stor mediesak.

– Som regel må vi slåss veldig for å tenne journalistar til å skrive om kulturminne. Nordli-saka vart slik eit løft, seier Magerøy.

Sjølv om Fortidsminneforeningen tapte saka, og Nordli gard vart rive, var det ein suksess å nå gjennom i mediebilete, meiner Magerøy. Ein av dei viktigaste grunnane handlar om at ein ikkje var redd for å bruke sterke ord i omtalen av politikarane si handtering av Nordli, meiner ho.

– Kulturarbeidarar er ofte svært kultiverte og tilbakehaldne, men det er kanskje ikkje vegen å gå.

I tillegg var Magerøy og dei andre aktørane flinke til lage gode bilete og historier.

– Då gravemaskinen var i gang, reiste eg opp og fekk stoppa den, det heile fekk eit heroisk skjær over seg.

Helt ufortent eigentleg, men det såg bra ut. Det vart ei god historie.

YouTube

Bruken av sosiale medium var også viktig, meiner Magerøy, og ikkje minst ein filmsnutt frå rivinga som Fortidsminneforeningen publiserte på Facebook og YouTube.

– Vi har aldri fått så mykje blest om ei sak, og vi kom på trykk med saker om kulturminne, det er ein verdi i seg sjølv.

Konstituert politisk redaktør Kato Nykvist i Nationen og redaktør Kjersti Myhre i Lev Landlig og deltek også på programmet på Eidsvoll Verk. Breidablikk er ei seminar-rekke som arbeider med kulturarv og forvaltning av verdier.

Laura Djupvik
laura.djupvik@nationen.no